

Vancouveri Levél

35. Évfolyam

57. Beszámoló

1999 Karácsony

*Minden ember, minden apró mozzanat életedbe úgy került, hogy magad vontad ode.. Az pedig hogy most mit kezdesz velük, rajtad áll.
Richard Bach "Jonathan, a sirály" szerzője*

Nemrégiben voltam Qui Gong yanfolyamon, s egy fiatal lány rám mosolygott és egész idő alatt ott maradt mellettem. Megkérdeztem hogy ismerem e? Nem, csak amikor beléptél, a Chi energia annyira sugárzott belőled, hogy vonzott ide melléd.

Az évezred utolsó éve

(vissza pillantás)

Gyorsvonati sebességgel közeledünk a 2000. évhez. Ez az esztendő számomra különösen jelentős lesz, mert Julius elsején leszek hetven éves. Hálát adok hogy megértem ezt, de sokszor csodálkozom hogy miként vészeltem át annyi megpróbáltatást életemben.

Mi volt a legnehezebb? ~A kommunizmus évei, Gerovoi menekült tábor (Jugoszlávia), a sok megaláztatás ami mint menekültnek kijárt itt Kanadában, a világtól való elzártság Ujfoundlandban.

Szivesen emlékszem vissza kisgyerek koromra, apámra, s nagyanyámra, 1956-ra.

Életem legszebb kora most van mióta 1987-ben nyugdíjba mentem. Tíz évvel ezelőtt megismerkedtem a Reiki energiával és öt éve tanítom ezt, eddig több mint száz tanítványom volt, ezek közül 14 Mesteri fokozaton. Nyugdíjasan megtanultam a komputer csinját-binját.

1999 - es Magyarországi utam

Az idén is haza utaztam Magyarországra. Részletek naplóból:

Minden utra kelésem előtt teljes felfordulás van a lakásban és csak az utolsó pillanatban pakolok be. Ilyen szervezetlen felkészülést az utazásra mint az idén sohasem sikerült összehozni, aminek a következménye az lett hogy sok minden itthon maradt. A vancouveri repülőtér ha valaki utazik külföldre akkor 10 dollárért venni kell repülőtér fejlesztési adójegyet, a repülőjegy felmutatásával. Megvettem ezt az adójegyet, s amikor a biztonsági vizsgálatához értem kérték a repülőjegyet és az utlevelet. Nincs sehol. Ott felejtettem ahol az adójegyet vettem. Ezen utazásom alatt még kétszer hagytam el az utleveletem!! A repülön

a szomszédom 9 óra alatt egy szót sem szólt. Amikor a stewardess megkérdezte hogy kávét vagy teát kér nem válaszolt. Lehet hogy nem tudott angolul? Amszterdamba érkezéskor kutyák szagolgatták az utasok csomagjait. Az egyik férfinél a kutya nagyon izgatott lett és a férfi hátizsákjából a rendőr egy kis csomagot vett ki, s hogy a kutya ne lássa a hátamögött vissza csusztatta a férfi kezébe. Nagyon úgy nézett ki hogy a kutyákat gyakoroltatták. Furcsa humora van a hollandoknak. Az amszterdami repülőtér végében minden vízdébe egy légy van festve. Nem sokkal Pestre érkezésem után egy ismerős felajánlott egy tiszteletjegyet a margitszigeti öttusa világbajnokságra. A célövészet kora reggel kezdődött, azt kihagytam. Végig néztem a törvívást a fedett uszodában, ahol

1951-ben sok versenyen vettem részt mint a Vasas uszója. A medence fölé építették a pástot. A következő szám az uszás volt a nyitott medencében. Amikor a néző közönség ordította: “Hajrá Magyarok” én behunytam a szemem s azt hallottam: “Hajrá Bajusz.” Ujra átéltem a 48 évvel ezelőtti Magyar Bajnokság 4 X 100-as vegyes váltó döntőjét, ahol a Magyar Bajnok csapat, a Vasas melluszója voltam 1951-ben. Markovich, Draskóy, Németh, Szívós összeállításban. (Markovich és Szívós aranyérmes olimpia bajnok vizilabdázók, Németh Sanyi pedig magyar bajnok pillangó uszásban.) Következő szám a lovaglás volt. Nagyon jó helyen ültem, s az orrom előtt az egyik kínai lovas lova elcsuszott a sárban, a ló elesett a lovas sikeresen nem került a ló alá. Kezemben a fényképezőgép, felhuzva s élesre állítva arra a távra, de úgy megrökönyödtem, hogy elfelejtettem lefényképezni ezt a ritka esetet. Ez biztos jele annak hogy öregszem. Azt látni kellett ahogy a lovas manőverezte a ló esését hogy a ló alá ne keveredjen, ahogy megnyugtatta a lovat, és felugorva a másodszori próbálkozás után. Ekkor hatalmas vastapsot kapott. Az utolsó szám a futás volt. A tömeg örvongött amikor a magyar versenyző ért be először a célba.

Pesti tartózkodásom alatt kilátogattam Szentendrre, Esztergomba és Losoncra. Szentendrén, Losoncon ablakokat és ajtókat fényképeztem ahol ezeket bemutatom majd a honlapomon.

Az idén volt az 50. érettségi évfordulónk de nem tudtam májusban hazamenni erre. Esztergomban meglátogattam Gyurka barátomat akit nem láttam vagy 45 éve és aki az érettségi találkozót rendezte. Akart

nekem fényképeket adni a találkozóról de mondtam hogy azon a képen mindenki idegen számomra. Én úgy akarok rájuk emlékezni, ahogy 50 évvel ezelőtt láttam őket utoljára. Losoncra nem csak fényképezni mentem hanem Reikit tanítani a tavalyi tanítványaimnak.

Pesten a fiatalok sokszor csokolodznak a buszon. Egyik nap egy zsufolt buszon oda voltam szorítva egy csokolodzó párhoz. A lányon hátsák volt, annak csatjai belém nyomodtak, s mikor a lány megvonaglott én éreztem közvetve a csók hatását.

Mivel Erdélybe készülök, Román vizumot kellett kiváltani. Miután megkaptam a vizumot több órai várakozás után, siettem a hetes buszhoz. Már fenn vagyok a buszon amikor egy román fiú szalad a buszhoz lobogtatva az utlevelemet. A követségen elraktam az övtáskába, de mint kisült nem a táskába raktam hanem a táska és a nadrág közé.

A Keleti pályaudvaron forintot váltottam be Szlovák pénzre, de mint Losoncon kisült Cseh koronát adott véletlenül a lány. Losoncon újra át kellett váltanom a pénzt.

Losoncon az idén is kimentünk a piacra. Persze megint fényképeztem. Egy biciklis ember oda jön hozzám s megkérdezi magyarul hogy szinessel vagy fekete fehérrel fényképezek. – szinessel – válaszoltam. Erre ő azt mondta hogy sötét szűrővel nem lehet szinessel fényképezni. Megköszöntem, de láttam hogy nem tetszik neki hogy nem veszem le a polarizáló szűrőt. Mennyit változtam, régen kioktattam volna a szűrők használatáról.

Egy hétig voltam visegrádi jóga táborban. Kiváló vegetáriánus kosztot kaptunk. Irigykedve néztem a sok csodálatosan jó gyereket akik elfoglalták magukat szép csendben míg a szüleik jógáztak. Kicsit sok volt egy hét jógázás. A legjobb a jógatáborban két dolog volt, amikor egész nap konyhás voltam s nem kellett jógázni, meg amikor a Cseh jógások muzsikáltak. Nagyon szép volt a bucsú est a jógatáborban. Amikor a konyhán dolgoztam valamit rossz kefével sikáltam, ki lettem oktatva. Egy kislány aki segített nekem megértéssel sóhajtott s azt mondta: “no téged is jól leszurtak” Majd meghaltam a nevetéstől olyan aranyosan mondta ezt.

Az idén sikerült lejutnom Kalocsára virágot vinni a temetőbe, s fényképezni a KALOCSA díjnyertes

Segítségem a masogatásban a jógatábori konyhán

honlapomra. Busszal mentem le. Mellettem egy idősebb néni ül, az ölében 5-6 év körüli kislány, felém fordulva ül. Már fele uton vagyunk amikor a kislány bejelenti: “hányingerem van”. Na ez pont az ölembe fog hányni! Mondtam neki “vegyél mély lélegzetet s tartsd” Megkérdeztem a nénit hallott e a Reikiről. – Igen.– én Reikis vagyok segíthetek? “nagyon megköszönöm” mondta. Pár perc múlva éreztem hogy a hányingere a kislánynak elmúlóban van. Nagyon megörültem hogy nem lettem lehányva.

Körbejártam Kalocsát, gyerekkori emlékeimet felidézve. Megnéztem az ÁVO egykori székhelyét ahol egy éjszakán át vertek. Hotel Kalocsában szálltam meg éjszakára ahol a falon emléktábla őrzi dédapám emlékét, hogy abban a házban lakott és dolgozott mint érseki uradalmi jószágigazgató. Ingával bemértem hogy hol volt az irodája s a lakása. Este taxival kimentem Meszesre a Duna partra a halászcárdába. A személyzet nem tudta megmondani hogy kié volt ez a csárda a kommunizmus előtt. Mellettem lévő asztalnál vagy 8-10 ültek, odamentem, s megkérdeztem hogy tudják e

mi volt ennek a csárdának a neve. Megmondták. Ekkor bemutatkoztam, egy idősebb hölgy felkiáltott: “Csak nem a nagyszemü Draskovich Gyurka?” Kisült hogy pár ismerős ült ott, nagyon megörültünk egymásnak. Másnap reggel a Hotel személyzete adott egy biciklit, azzal kimentem a vasut állomásra ahol kalocsai falfestést fényképeztem.

Az idén újra kimentem Kóspallagra a táborba. A tavalyi táborban több volt az energia. Sok új ismerősre tettem szert, többen megkértek hogy tanítsak Reikit. Az egyiket kint a mezőn hangoltam be hármat meg éjjel gyertyafénynél az erdőben. Egy este a tábortüznél ültünk amikor egy kuvik vagy negyedórán át kuvikolt nekünk épp úgy mint tavaly. Fekete István regényei jutottak az eszembe. Itt a táborban volt a harmadik eset amikor az utleveletem elhagytam de gyorsan meglett.

Borotválkozás a kóspallagi táborban

A kóspallagi táborból a Marosvásárhelyiekhez csatlakozva busszal Kolozsvárra mentem meglátogatni kedvenceimet Csibét és Manót e csodálatos két gyereket. Éjjel kettőkor értem oda. Tavaly a kóspallagi táborban ismerkedtem meg a kolozsváriakkal. Csodálatos emberek. Kivíttek a Tordai Hasadékba, a Hesdát patak partján szomorkodtam, hogy ez a gyönyörű vidék valamikor Magyarország része volt. Itt a Tordai Hasadékban az én régi, Sziklás Hegységi

és Dolomit Alpokbeli kborlásaim jutottak az eszembe és megállapítottam hogy fiatalon mennyivel könnyebb volt ez. Tavalý is jártam erre felé az autóbusz tórán amikor az idegenvezetõ az autobusban kimutat a hegyekre ahol egy rés volt “Az a Tordai hasadék”, s mentünk tovább. Az Aranyos melléki mészkõhegység karsztos barlangjainak beomlásával keletkezett a 3 km hosszú szurdok 200 méteres függõleges falakkal. A hasadék ma természetvédelmi terület geologiai képzõdményei és a flórája miatt. Hazafelé bementünk a tordai sóbányába ami ma muzeum. Ez volt életem elsõ bánya látogatása. A bánya feltárását 1690 ben kezdték meg. A vízintes táróban 525 méter után értünk be a só rétegbe, és még 500 méter mire elérkeztünk a körte alakú Ferencz József táróba amit 1860 ban kezdtek el. A Mária Terézia táróban a termelést 1690 ban kezdték. Ide szokták behozni kezelésre az asztmásokat és koncertokat is tartanak itten. A bánya érdekessége hogy támfalakat nem alkalmaztak. Kicsit nehéz volt a sok lépcsõ mászás, de megérte. Másnap minden porcikám fájt. Már a rómaiak is bányásztak sót Tordán és utat is építettek ide.

Fehér kövek

hegyekbe. Felmentünk a ‘kis csúcsra’, s mikor lenéztem mondtam a többieknek, “jó hogy nem láttam hogy hova megyünk fel mert akkor ott lent kijelentem, hogy oda én felmenni nem tudok”. Mivel nem tudtam hova megyünk így szép lassan minden nehézség nélkül felmásztam.

Sajnos az idő erdélyben gyorsan elrepült. Pestre autóval vittek fel a táborból. A Balatonra sikerült leszaladni s unokaöcsém kivitt a vitorlásával. Mikor megláttam a hullámokat, gondoltam ebből hánýás lesz, de nem lett és nagyon élveztem a vitorlásból való kihajlást hogy tartsuk az egyensúlyt.

Az internetten van a “várak” lapom s ehhez fényképeztem a döbrentei várat. Itt Vancouverban sült ki hogy a filmet nem füztem be rendesen s egyetlen képem sincs a várról.

Nem sokkal Vancouverba érkezésem után újra repülõn voltam az USA-ba esküvõre. Most a cimet felejtettem magammal vinni s a vancouveri repülõtérrel telefonáltam, hogy megkérdezzem hogy hova is kell most mennem. Egy év alatt 3 esküvõn voltam az USA-ban.

Az idei õsz itt Brit Kolumbiában csodálatos volt, a szinpompa 2 hónapig tartott. Ebbõl négy kép van az internetten. Nagy meg tiszteltetés ért, három internet lapom elnyerte a STUDY WEB díját (várak, kalocsai népviselet, Röck Károly müvei) a Kalocsa lapom pedig az Altavizsla “kiszímatolt” díjat kapta. Nagyon jó érzés valamit alkotni, s elismerést kapni érte.

Torockói várrom

Tavalý ugyancsak elsuhantunk a torockoi vár mellett, most ezt is bepótolhattam. A napfogyatkozást Torockó Szentgyörgyön vártuk, de addigra beborult és az esõ szemerkélt.

Nagy öröm ért, meg lettem hívva a Bihar Hegységbe az 1190 m -es Fehér Kövek közelébe a barlangász táborba. Persze nem voltam felkészülve ilyesmire és mindent kölcsön kaptam. Kölcsön sátor, hálószák, bakkancs, esõkabát szivacs alátét és kölcsön unokák (Csibe és Manó). A barlangok túl vizesek voltak a sok essõzések miatt, így én inkább kirándulni mentem a